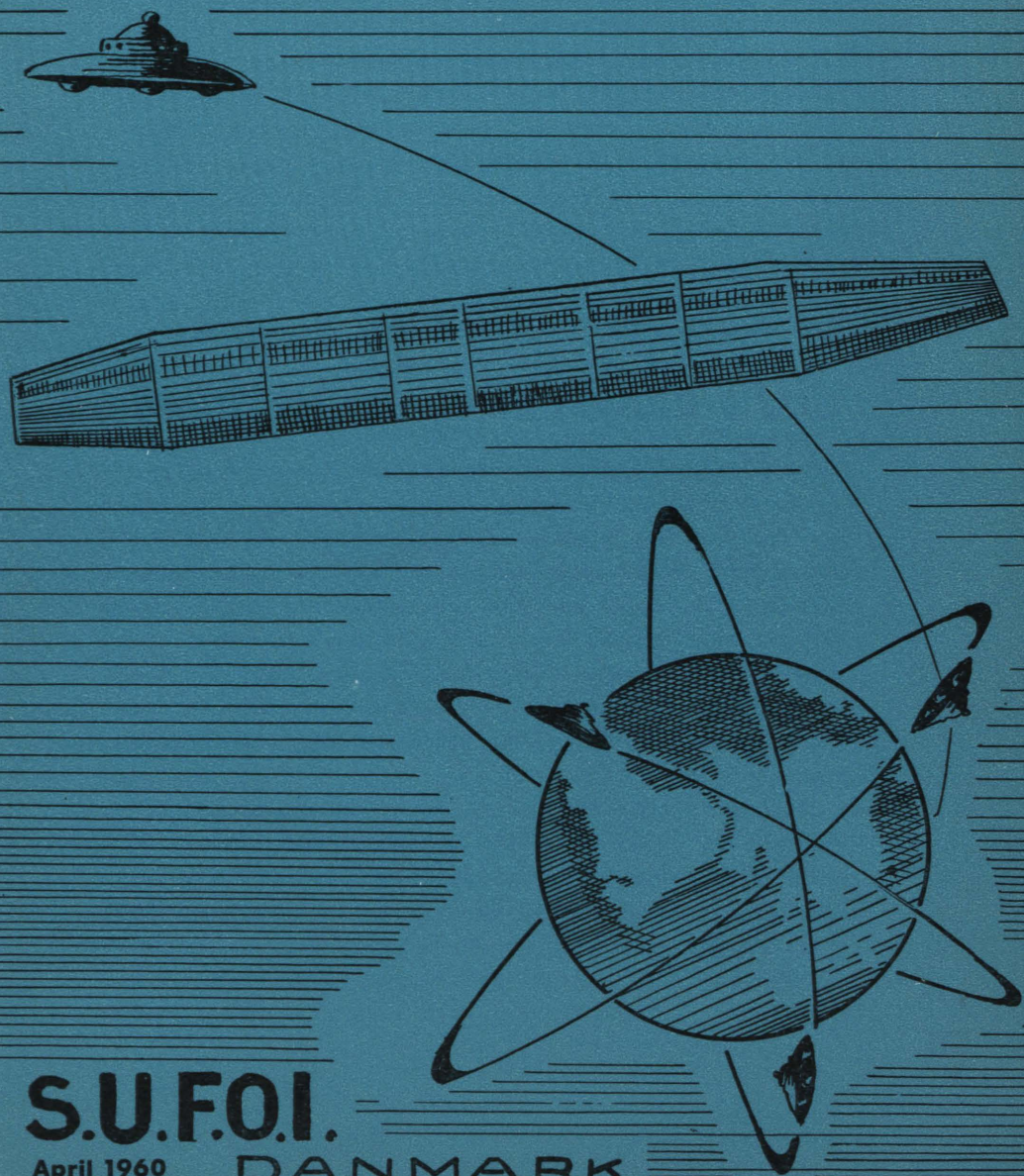

10.-/AFU

TEKNISK STUDIE HÆFTE

v/ Frank Pedersen

S.U.F.O.I.

April 1960

DANMARK

TEKNISK STUDIEHEFTE

Det er tanken med dette hefte at give UFO-interesserede et grundlag for videre studier i og forskning af UFO-sagen. I heftet vil blive behandlet større samlede emner i direkte eller indirekte tilknytning til UFO-arbejdet. De behandlede emner fremsættes på forfatterens ansvar og behøver ikke at være identisk med SUFOIs meninger.

Udgiver: SUFOI (Scandinavian UFO-investigation)

Redaktion og ekspedition: Frank Pedersen (ansvarlig)

L. A. Ringsvej 68, Højbjerg. Telefon Aarhus 7 11 49. Giro 18775.

Abonnement kan tegnes for 3, 6 el. 12. mdr. Pris pr. år 12,00 kr.

— EFTERTRYK IKKE TILLADT —

Uddrag af dr. Wilhelm Martins bog:

UFO's atomkræfter og vor fremtid

De flyvende tallerkener er i dag et aktuelt emne.

Det er forståeligt, at temaet har optaget gemytterne lige så meget som problemet atombomber, og at det har givet anledning til sensationelle bedømmelser endog fra videnskabelig side, selv om opfattelsen fra denne side ikke altid synes at være lige vellykket. Det drejer sig dog her om ting, som endnu ikke kan efterprøves gennem et direkte eksperiment, lige så lidt som alle vore forestillinger om verdensaltet kan bevises gennem betragtning i teleskoper. Desværre er kritikken givet på et grundlag af forudsætninger, som ikke fuldt ud kan efterprøves.

De færreste mennesker er klar over, at vore videnskabelige forestillinger om verdensaltet i dag er uhyre ensidigt. Vor teknik og kemi gør stadig beundringsværdige fremskridt gennem de mangeartede eksperimenter. Modsat er den astronomiske videnskab, hvis slutninger ene og alene er anvist til de nødtørftigste meddelelser, som lyset fra himmellegemer, fjernet uhyre langt fra os, kan give

dem. Lægmanden, som er blændet af sensationelle meddelelser eller af videnskabeligt kendte navne, formoder, at disse astronomiske meddelelser om verdensrummet er mere sikker end kemien og teknikken kan godtage.

Også de fleste uddannede, ja, endog mange videnskabsmænd, er sig ikke bevidst, at de astronomiske meningsanskuelser af i dag ofte hviler i autoritetstro. Deres anskuelser kan ikke bevises gennem efterprøver, selv om der også findes megen sandsynlighed i deres påstande. Fagastronomen ved alt for godt, hvor smerteligt knappe kontrolmulighederne er, når der er tale om vore forestillinger om kosmos. Man tænker sig f. eks. deres slutninger om alle fiksstjerner, som faktisk er indicieslutninger på 2., 3. eller måske 4. hånd. Det drejer sig om fiksstjerner, som er fjernet over 100 lysår fra os — og det er i virkeligheden over 99 % af alle sigtbare stjerner. Ja, selv om de yderste planeter i vort eget solsystem er vore opgivender i mange henseender ikke mere helt sikre f. eks. om deres rotationshastigheder o. s. v. Til trods herfor må vi nære en berettiget respekt for astronomiens præstationer, netop fordi deres observationer er så besværlige. Næppe nogen anden videnskabsgren byder på færre materielle fordele og fordrer så megen uselvskhed som netop astronomien.

Alt dette må man tage hensyn til, når man tager problemet om beboelighed på vore planeter op til nærmere betragtning. — Vi vil se, at man kan komme til vidtgående slutninger på et andet grundlag. Først må man dog have et lille overblik over det foreliggende UFO-materiale. På dette sted må betones, at de fleste betretninger bærer troværdighedens præg. Naturligvis forekommer også mindre nøjagtige opgivelser og også en lille procentdel som selvbedrag.

Hvad ved vi indtil i dag om UFO's? (1955).

1. *Et UFO's form* opgives mest som skiveformet noget i retning af en dåse hvælvet oventil. Står iagttageren således, at han ser obj. mere fra skiverandens side, så synes obj., at være mere elliptisk cigarformet. I Leslie - Adamski: Flyvende tallerkener er landet om-

tales også et cigarformet større rumskib, som kan indeholde en række obj. ca. 10 m i diameter.

2. *Om UFO'ernes hastigheder* foreligger såvel gode målinger som skøn. Der er målt hastigheder fra flere 100 km/t til 13.500 km/t. Et skøn, som må betegnes som godt, taler om en hastighed på 60.000 km/t. Det er hastigheder, som end ikke de hurtigste jet-fly kan opnå — nemlig kun 1-3 gange lydens hastighed og kun i ganske kort tid — mens 13.500 km/t, hvilket er det samme som 4 km/sek. svarer til 11 gange lydens hastighed. Sådanne hastigheder er så meget mere påfaldende, som UFO'erne i månedsvis kan flyve med denne hastighed. En anden interessant ofte iagttaget færdighed består deri, at et UFO i længere tid kan stå helt stille over et område. Dertil kommer en overordentlig stor manøvredygtighed, idet et UFO ofte pludseligt flyver baglæns eller med stor hastighed pludseligt stiger lodret til vejrs.

Netop disse pludselige og usandsynlige manøvreændringer bliver brugt som bevis for, at et UFO ikke kan være bemanded, da mennesker af vor art umuligt kan tåle disse pludselige akcelerationer eller voldsomme retningsændringer. Denne overlegenhed i forbindelse med en næsten lydløs flyvning bliver ofte benyttet som bevis for, det uholdbare i indberettede observationer og derfor betragtet som selvbedrag.

Når det er muligt for UFO'erne gennem bestemte kræfter at ophæve tyngdekraften, hvilken mulighed professor Oberth har for øje, så kan efter hans mening også virkningen af akcelerationen på besætningen ophæves.

3. *Kun få beretninger findes om landinger af UFO's.* Den vigtigste må sikkert være George Adamski's bog: Flyvende tallerkener er landet, hvori han på en rolig, saglig og tilbageholdende måde beskriver en sådan landing. Kritikken betvivler delvis hans beretning. Vi vil på afgørende steder komme nærmere ind på denne beretning, der ikke blot er enestående, men også giver et indtryk af noget usædvanligt, således at man meget vel kan forstå, at

kun de færreste kan beslutte sig til at tage saglig stilling hertil.

Man må også tage sig i agt for at anse en sådan beretning for falsk, fordi en professionel lærd tilbageviser den, eller fordi den synes usædvanlig. I så fald måtte vi også holde samtlige kendsgerninger om atomforskningen i dag for usandsynlig. For blot 100 år siden ville man have holdt dette for umuligt. Her skal blot erindres om den erklæring, som en videnskabsmand omkring århundredskiftet fremsatte vedr. muligheden for at bygge et fly. Han søgte videnskabeligt at bevise, at sådanne konstruktioner ikke kunne holde sig i luften.

Professor Menzel i Amerika forsvarer hårdnakket den påstand, at alle UFO-iagttagelser beror på indbildning gennem luftspejlinger.

En virkelig fagmand på verdensrumsrakETForskningens område som professor Hermann Oberth afviser ikke muligheden for, at UFO's i virkeligheden kommer flyvende ude fra verdensrummet.

4. *Næsten alle iagttagere betoner lyset fra disse objekter.* Nogle angiver, at dette lys er knyttet til en turbineagtig drejning af obj., og at farven stadig veksler i takt med drejningerne. Dette tyder på enten udstødning af en slags lysende gasart eller elektroner eller i det mindste en lysbevægelse ved drejning i den omgivende luft eller på fly-obj. selv. Et sådant fly-obj. består efter Adamskis beretning af et sammenføjningsløst, skinnende, men gennemsigtig, metallisk stof. Andre iagttagere angiver også lys, som skulle komme fra obj. indre og ikke vekslede i farven.

5. *Overordentlige oplysninger i det sidste århundrede.* Særlig oplysende er endvidere de mange oplysninger om UFO-iagttagelser i det sidste århundrede, men også tidligere beretninger fra Karl den Stores tid og fra Indien foreligger. Leslie - Adamskis bog: Flyvende tallerkener er landet bringer gode oplysende sammenstillinger herom.

6. *Leslie-Adamskis bog: Flyvende tallerkener er landet.*

Sidste halvdel af bogen omhandler Adamskis møde og samtale med en mand fra Venus, som kom i en flyvende tallerken. Samtalen fandt sted ved hjælp af gebærder o.s.v. Manden kunne fortælle, at hans fly-obj. kom fra Venus, og at drivkraften var en art magnetisk kraft, som gjorde det muligt at ophæve tyngdekraften.

Overfor en sådan beretning må enhver stille sig, som han vil. Det er imidlertid en kendsgerning i de amerikanske iagttagelser, at der er een stor sikkerhed, nemlig den, at UFO'erne formår at erkende de forfølgende jet-flyes hensigter. Ofte følger et UFO parallelt med et jet-fly — åbenbart i den hensigt at betragte flyet nærmere. Iagttagelserne går undertiden ud på, at UFO'et altid i det afgørende øjeblik lynhurtigt formår at unddrage sig det forfølgende jet-fly — oftest ved en hurtig, lodret stigning. De amerikanske iagttagelser betoner sikkert med rette, at UFO'erne formentlig er orienteret om vore radarvarslinger. I hvert fald er det endnu ikke lykkedes at standse et UFO eller tvinge det til landing.

Man må altså stille sig som man vil overfor de til i dag så talrige observationer, men man hjælper ikke videnskaben, når man forud betragter alle den slags iagttagelser som værende opspind.

(fortsættes)

Atomer og Universet

Det er en almindelig anerkendt teori i visse kredse, at brintatomerne dannes i verdensrummet af ingenting. Det er dog ikke alle, der accepterer denne forklaring. Danskeren H. L. er blandt de sidstnævnte, han har længe studeret disse ting, og det er hans teorier, der fremsættes i det følgende, og han udtaler:

Det må absolut forekomme mærkeligt, at noget opstår af ingenting, forklaringen må være meget simplere, hvad er det, der passerer de tilsyneladende tomme områder i verdensrummet? Det er lyset. Brintatomerne må altså dannes af lyset. Da lyset ved disse hastigheder ikke består af atomer, men af noget meget mindre, kaldte jeg

disse ting for microatomer. (En del videnskabsmænd har i dag fundet ud af, at der må eksistere en særlig slags lysatomer).

Gennem mange års arbejde har jeg undersøgt, hvorledes det så kan forklare alle naturfænomener. Det må være ret indlysende, at lysets microatomer standser undervejs og klumper sig sammen til brintatomer. Dog støder man ret hurtigt på et andet problem nemlig, hvad er magnetisme og tiltrækningskraft. Jeg kom efterhånden til den erkendelse, at lovene for tyngdekraft ville være nøjagtig de samme, hvis der i universet findes et ultraplasm, der udøver et tryk på såvel solen som planeterne.

Det der i denne forbindelse især vil kunne interessere UFO-folk er, at det ikke er nogen tilfældighed, når man gang på gang hører om magnetisme og isklumper i forbindelse med rumskibe, for hvis et rumskib bliver omgivet med et felt af ultraplasm (magnetisme), vil det frastøde jorden, men resultatet bliver naturligvis, at det mister sin vægt, ja, kan fare bort fra jorden med enorm hastighed. De brænder ikke op i atmosfæren, for varmen er jo stof (microatomer, se det følgende) og frastødes derfor også af det stærke magnetiske felt. Når man i forbindelse med de uofficielle rumfartøjsforsøg ofte hører om udnyttelsen af den fri energi i rummet, så er det jo i virkeligheden ultraplasm, man tager hensyn til. De sidste meddelelser fra Cap Canaveral går jo netop ud på, at omgive raketnæsen med et magnetisk felt for at nedsætte varmepåvirkningerne.

Microatomer på jorden

Solen udsender microatomer i form af lys. Når de rammer en sort genstand, standser de som varme. Rammer de en lysere genstand, kastes de tilbage i varierende hastighed og mængde. Den ganske lille forskel, der kan være i hastighederne, opfattes af øjet som farver. Da farverne ikke har den samme hastighed, brydes de forskelligt i en prisme. Hvis meget sollys ved hjælp af spejle standses på et sted, fremkommer der en meget høj varme, ved hjælp af hvilken man f. eks. kan frembringe elektricitet.

Når kulstof forbrænder ved hjælp af ilt, dannes der varme. Årsagen er, at det frie iltatom i sin atmosfære indeholder betydeligt flere microatomer, end det er i stand til at fastholde, når det bindes sammen med andre grundstoffer i molekyler. Det benytter man sig af i elektricitetsværker, hvor den ved kulstoffets forbrænding frigjorte varmeenergi omdannes til elektricitet. Elektricitet er i virkeligheden også microatomer. De forskellige stoffers reaktioner

ved påvirkning udefra bestemmes af antallet af frie microatomer i de pågældende atom- og molekylesystemer. Gode ledere for elektricitet tillader et stort antal microatomer at gå igennem deres område. Dersom elektriciteten går igennem en lyspære, får microatomerne så meget fart på, at de udslynges som lys eller varme. Både microatomer med lysets hastighed og stillestående microatomer som varme kastes tilbage fra blanke genstande og opsuges af sorte genstande.

Når et fast stof f. eks. jern opvarmes, kommer der flere og flere microatomer mellem jernatomerne, således at disses tiltrækning af hinanden ophæves, og stoffet bliver flydende. Det omvendte er tilfældet, når f. eks. vand fryser til is. Da mindskes microatomernes antal, og til sidst bliver vandmolekylernes tiltrækningskraft så stærk, at de kan holde hinanden fast.

Ved udvinding af energi af brint- og uranatomer frigøres ret store mængder microatomer i form af varme, lys eller andre hastigheder. Også lys er microatomer med en bestemt hastighed. Den ganske lille forskel, der kan være i hastighederne, opfattes af øret som høje og mørke lyde. I en telefon omsættes microatomerne fra lyd til elektricitet og igen til lyd. I en ny bilmodel fra USA fås den elektriske kraft fra den støj, som motoren laver, idet man omsætter microatomerne fra lyd til elektricitet.

Planter har den egenskab, at de kan skille kultveilte i ilt og kulstof, som de bruger til deres opbygning. Da fri ilt indeholder betydeligt flere microatomer, end når det er kædet sammen med andre stoffer, må planterne skaffe sig microatomer til processen, og dem får de ved at standse sollysets microatomer. Planterne kan frigøre energi til eget behov ved at kæde kulstof og ilt sammen igen. Når dyr æder planter udvinder også de energi ved at sammenkæde luftens ilt og planternes kulstof. Ilten er således kilden til al organisk energi.

Konklusion. Varme, elektricitet, lyd og lys er microatomer med forskellige hastigheder. Iltens afgivelse af microatomer er grundlaget for alt liv.

Anvendelse. Bedre forståelse af atomer og molekylers reaktioner ved forskellige påvirkninger. Finere teknik, især på atomvidenskabens område. Bedre forståelse og grundigere udforskning af livets grundregler.

Microatomer i Universet

Foruden solsystemer og atomer findes der også microatomer. Når microatomer har deres største hastighed, er de lig med lys. Lyset

fra stjernerne farer igennem verdensrummet, men standser efterhånden undervejs, når det går igennem områder, hvor minimumstemperaturen hersker. Temperaturen er bestemt af tætheden af microatomer. Fandtes der ingen microatomer i et område, ville temperaturen være minimum, men lyset standses, når det passerer et sådant område. Standset lys er lig med varme, og balancen oprettholdes således.

Microatomerne tiltrækker hinanden, og i løbet af lang tid dannes der brintatomer deraf. Brintatomerne tiltrækker hinanden, og der dannes brinttåger i hvis centrum, der efterhånden vil opstå et enormt tryk. Mellem brintatomerne vil der da være sammentrængt mange microatomer, det vil sige, at temperaturen er meget høj, så høj, at der sker en eksplosion, hvorved der dannes helium.

Det nye grundstof tillader tilstedeværelsen af et større antal microatomer, altså varme, og desuden er der ved dannelsen brugt en del microatomer. Men trykket og varmen kan også blive for stor for grundstof 2 med det resultat, at nogle microatomer alligevel smelter sammen med grundstof 2, således at dettes maximumsvægt overskrides. Derved opstår der en ny atomproces, hvorved grundstof 3 dannes. Dertil bruges en del microatomer, og dette grundstof tillader en større mængde varme omkring sig. Jo større tryk og varme (microatomer) desto flere eksplosioner og grundstoffer dannes, og brinttågen bliver således til en kompakt stjerne.

Stjernen udsender lys (microatomer), som i verdensrummet standses efterhånden, som det passerer områder med minimumstemperaturer, og kredsløbet er dermed sluttet.

Konklusion. Microatomer i stor hastighed er lig med lys. Stillestående microatomer er lig med varme. Microatomer, der er klumpet sammen i større enheder, er lig med atomer.

Anvendelse. Først og fremmest til en dybere forståelse af atomerne, deres opbygning og reaktioner ved påvirkninger af elektricitet og varme.

Ultraplasma

I det store tomme univers, hvor minimumstemperaturen hersker, er der i virkeligheden fyldt med ultraplasma. Ultraplasmaen frastøder alt stof, det vil sige microatomer, atomer, stjerner og mælkeveje. De microatomer, der befinder sig i universet, vil af ultraplasmaen blive trængt sammen til atomer, der igen vil blive trængt sammen til stjerner, i hvis indre der hersker høje temperaturer, det vil sige, at der er mange microatomer, men kun lidt ultraplasma. Universets ultraplasma vil derfor trykke mod stjernen og

således holde den sammen. På samme måde holdes atomer og microatomer sammen af universets tryk. Stofmasse frastøder i virkeligheden sig selv, og det ville splittes ad og spredes til alle sider, hvis ikke universets ultraplasma trykkede det sammen.

Også på jorden frastøder faste genstande hinanden, men da universets tryk er større, ser det ud, som om de tiltrækker hinanden. Hvis en sten kastes op i luften, er det ikke jordens tiltrækningskraft eller tyngdekraften, der får stenen til at falde til jorden, men derimod universets ultraplasma, der støder stenen til jorden; men overfladisk set er der ingen forskel i handlingen. En genstands vægt og magnetisme er afhængig af den ultraplasma, der findes i den.

Ultraplasma og magnetisme er det samme. I de instrumenter, hvor magnetismen anvendes, frastøder ultraplasmaen microatomerne, hvis bevægelse kan finde sted, eller omsættes til lyd, lys eller elektricitet. F. eks. et magnetisk lydbånd, hvor de magnetiske impulser frastøder elektricitetens microatomer, der omsættes til lyd.

Konklusion. Ultraplasmaens tryk holder alt stof i universet sammen.

Anvendelse. Rumraketter og rumskibe skal ikke overvinde jordens tiltrækningskraft, men universets tryk mod jorden. For at hindre at en raket eller et rumskib opløses af varme, når det passerer gennem jordens atmosfære, kan man i spidsen anbringe et meget kraftigt magnetisk felt, der jo vil frastøde varmens microatomer, og således sikre at rumskibet kommer uskadt igennem. Til opnåelse af meget høje temperaturer ved atomforskningen kan man anvende et meget kraftigt magnetisk felt, hvis ultraplasma vil frastøde varmens microatomer og holde dem indespærret. Hvis man kan skabe en kraft, der er lige så stor, som den kraft hvormed universets ultraplasma trykker mod jorden, muligvis ved en kombination af et magnetisk felt og minimumstemperaturen, vil man kunne bevæge sig med enorm hastighed uden hensyn til jordens såkaldte tiltrækningskraft.

Ny generator bruger to luftarter

Schnectaty, maj 1959.

General Electric Co. rapporterede i dag, at den havde udviklet en elektricitetsproducerende kraftcelle, som måske kan benyttes i rumskibe. Cellen er en tre-tommer skive, en halv tomme tyk. Den

producerer elektricitet fra brint og ilt. Skiven er delt i to kamre. Brint-molekyler splittes ved en elektrode i det ene og bevæger sig ind i det andet kammer, idet de frembringer strøm.

Plasma kan drive rumskib til Mars

(UPI) Republic Avation Co. fortæller, at de er ved at udvikle et interplanetarisk rumskib, der skal drives frem af kræfter, som videnskabsmændene også benytter under forsøg med at tæmme H-bomben. — Milton J. Minneman fra Republic siger, at kompagniet har bygget og prøvet eksperimentel plasmafremdrivningssystem, som ventes at blive prototypen på et fartøj, der vil være i stand til at bære en 5000 pounds last til Mars. Han beskrev systemet på et møde for militære elektroteknikere her. Systemet bruger den såkaldte „klemmeeffekt“, der bliver undersøgt som en mulig måde til at begrænse og kontrollere H-bombe fusionreaktioner inden for mure, der skal bestå af magnetiske kraftlinier. Et plasma er en luftart, der bliver varmet op, indtil den opnår elektrisk ladning.

Under indflydelse af elektriske og magnetiske felter, kan elektrificeret luft presses sammen, indtil partiklerne opnår høje temperaturer. Stærke elektriske impulser — 500 gange i sek. — giver plasmaen en høj potentiel hastighed.

I H-bombekontrol-eksperimenterne puttes plasmaen ind i en hul tube med elektroder på hver ende. I Republic-plasma-motoren gør elektroderne dobbelt tjeneste som strålerør, idet de bestemmer udstødningens retning samtidig med, at de udsender de stærke elektriske impulser. Fremdrivningskraften, der bliver skabt, er lav, fordi plasmaen har meget lille masse, men farten er høj. I rummet — hvor der hverken er luftmodstand eller vægt — skulle den kunne drive et rumskib med meget stor fart. Ved egen kraft kunne plasma-fartøjet ikke hæve sig fra jorden. Minneman sagde, at en atomar eller kemisk raket ville være nødvendig. Den skulle have et tryk på 940.000 pund for at løfte fartøjet fri fra jordens tyngdefelt.

Mystiske krusninger på radar

Et nyt fænomen, som syntes at stamme fra tallerken-aktivitet, er blevet afsløret af to tallerkenartikler, som fremkom den 21. juni 1959.

OBSERVER rapporterer under overskriften: „Radar indkredser engle“, at mystiske ringe, som spreder sig ud fra en central plet ligesom krusninger på en dam, man har kastet en sten i, har vist sig på radarskærme. Deres tilsynekomst synes at ske samtidig med solopgang.

Observationerne blev gjort af Marconi-forskningsafdelingen Great Baddow, Essex, hvor videnskabsmænd siger, at de kun synes at vise sig i lav højde og ikke er blevet observeret over havet.

De udvider sig gradvist ved hastigheder fra 22 til 55 miles i timen, indtil de er op til 30 miles i diameter, da de bliver slørede og forsvinder. De har tendens til at vise sig nær ved særlige steder, idet Ipswich har haft fem sådanne tilfælde i de sidste fire måneder. Marconi-videnskabsmændene har ikke fundet beviser, der antyder, at effekten skyldes fugle eller meteorologiske forhold.

SUNDAY EKSPRESS fastslår med overskriften: „Engle over England set af radarmænd“, at de mystiske krusninger også er blevet set på apparaterne i kontrolrummet på Londons lufthavn og også i Canterbury Reading Hertford og Chelmsford. Siden den 8. maj er de blevet observeret så ofte som tre gange om ugen.

De blev først set i forskningslaboratoriet Marconis Wireless Telegraph Compagny i Great Baddow, Essex, da doktor E. Eastwood, der er leder, var ved at afprøve et nyt radarsæt sammen med fire assistenter. Mens de kiggede, viste der sig et uforklarigt lyspunkt på den mørke skærm. Det var lige over Tunbridge Wells. Punktet spredte sig ud til en cirkelformet krusning, som krusningerne på en dam udstrækker sig fra et oprørt punkt. Der var et mellemrum på $2\frac{1}{2}$ minut mellem begyndelsen af hver krusning — og der kom ialt 18 krusninger, hvoraf nogle strakte sig så langt som 20 miles. De er blevet fotograferet med et Cine-kamera og en speciel radar-indretning har anslået „englenes“ højde til 2000 fod.

De viser sig under varierende vejrforhold, — også udstrakt tåge — men vinden har aldrig været mere end 15 knob. — Man er stadig i gang med undersøgelserne.

(fra ORBIT)

Oversætter: P. Borgaard.